

Forfatter: Sthen, Hans Christensen

Titel: Trøst i Liffs fare, oc Sorrig for dette Liffs Næring

Citation: Sthen, Hans Christensen: "Trøst i Liffs fare, oc Sorrig for dette Liffs Næring", i Sthen, Hans Christensen: *En liden Vandrebog*, udg. af JENS LYSTER ; JENS HØJGARD , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 1994, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-sthen01val-shoot-workid72240/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: En liden Vandrebog

[T-24] Trøst i Liffs fare, oc Sorrig
for dette Liffs Næring.

Mit Hierte hui gremmer du dig,
Bedrøffuer dig saa sørgelig,
For Verdens tuelig Gods:
Din Trøst sæt til din HÈrre Gud,
Der aiting skabte met sit Bud.

Hand vil eller kand dig ey forlade,
Hand veed din trang, din Nød oc skade,

A44r Hans er Himmel oc Iord,
Min Fader oc min HÈrre sød,
Som staar mig bj i all min Nød.

Du est min Gud oc Fader sand,
Dit Barn du ey forlade kand,
Dit Hierte er Faderligt,
Ieg er en Iordklimp mer stor Brøst,
Paa Iorden veed ieg ingen Trøst.

Den Rige paa sit Gods troster sig,
Men ieg fortroster mig paa dig,
Er ieg end her foract:

A44v Saa veed ieg vel oc visselig troer,
At dine Tienere din Hielp faar.

Helta sig huo fodde dig,
Der Regnen forholtis vnderlig,
I den suare dyre Tid:
I Zidons Land en Encke rund,
Til den Gud sende dig samme stund.

Oc at du ey skulde lide Nød,
Der du drogst did, som Gud dig bød,
Oc hans Befalning gjorde:

A45r Dig førde Raffne Kiød oc Brød,
Aarle oc silde til din Fode.

Du sadst vnder et Enebær Træ,
Der Engelen kom oc lod sig see.

Hand førde dig Vand oc Brod,
 Du gickst der effter en Vey saa lang,
 Til Horebs Berg vden Hungers trang,
 Ioseph bleff til Ægypten sold,
 Oc der i Fengsel kast met vold,
 For sin Gudfryctighed:
 Men Gud hialp hannem til HÈrre Naffn,
 Hans Venner til stor ære oc gaffn.
 Aa5v Gud haffde Daniel ey forgæt,
 Der hand blant Löwerne vaar nedsæt,
 Sin Engel sende hand did:
 Hand hannem Mad da fore lod,
 Ved Abacuc sin Tienere god,
 Den trofaste Gud ey glemme vild,
 De tre Mænd som vaare kast i Iid,
 Sin Engel sende hand did:
 Lod dem beuare fra Ildens glod,
 Oc hialp dem saa aff ail deris Nod,
 Jonas kunde Guds hieip oesaa faa,
 Aa6r Der hand i Hualfiskens Bug laa,
 Tre Dage oc Nætter tre:
 Gud met sit Ord det visselige gjør,
 At Fisken hannem paa Landet før,
 O Gud du est endnu saa rijg,
 Som du haffuer været eundelig,
 Til dig staar alt mit Haab:
 Min Siel beuar oc gjør hende rjg,
 Saa haffuer ieg nock eundelig,
 Den timelig ære vil ieg ombere,
 Den eunge lad mig visse være,
 Aa6s Som du förhuertfuet mig:
 Alt ved din bitre haarde Dod,
 Det beder ieg dig O HÈrre sod,
 Alt det denne Verden er aff fuld,
 Det være sig Penning, Solff eller Guld,

Rijgdom oc tumeligt Gods:
 En liden stund det bliffuer ved,
 Oc hælper ey til Sahghed.

Ieg tacker dig Christ O Guds Søn,
 At du gaffst mig denne Kundskaff skøn,
 Ved dit Guddommeelige Ord:

A47 Forleen mig oc Bestandighed,
 Min arme Siel til Sahghed.

Loff, ære oc prijß skee dig allen stund,
 For din Velgierning mangelund,
 Ieg beder dig inderlig,
 Lad oss ey fra dit Ansiet blid,
 Forskiudis bort til euig Tid.

[T-25]

Om Verdslig Øffrighed.

Den CXXVII. Psalmie, *Nisi Dominus edificaverit domum, Ec.*

A47 VDen HERREN opholder vort Huß oc
 Gaard,

Oc skaffer huad der er inde,
 Oc sender sin Benedidelse huert Aar,
 At wi maa altid finde,
 Hans Guddoms Gaffue, Giff oc Laan,
 Som hand giffuer met sin milde Haand,
 Ellers er vort Arbeyd forloret.

Vden HERren self den Stad beuarer,
 Oc vocter baade Land oc Rige,
 Oc met sin Guddoms Mact forsuarer,

A48 Oc holder dem saa ved lige,
 Vden Gud giffuer selfuer Naade oc Fred,
 Forgeffuus da vaage de Vectere ved,
 Alle Koust oc Raad monne falde.

Thi seer til, i som aarle opstaa,
 Oc sidde om Afftenen silde,